

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2026. április 6.
(húsvéthétfő)**

Szepesy László

HISZEM, HOGY KRISZTUS FELTÁMADT!

Énekek: 519,1, 518,1-2.4-5, 516,4, 364,2-3, 360,12-14

Lekció: Máté 28,1-8

Alapige: Róm 10,9

„Mert ha a te száddal vallást teszel az Úr Jézusról, és szívedben hiszed, hogy az Isten feltámasztotta Őt a halálból, megtartatol.”

Imádkozzunk!

Dicsőítünk és magasztalunk Téged, felséges Urunk, Istenünk, mert méltó vagy erre, hiszen maga az Atya is megdicsőített Téged, mikor feltámasztott, és megmutattad hatalmadat, hiszen előre megmondtad, hogy van hatalmad letenni életedet, és ismét felvenni azt. Úgy nézünk Rád és úgy dicsőítünk Téged, mint győztest, hiszen győztél a pokol, a bűn, a Sátán felett. És magasztalunk azért, mert minket is le tudsz győzni. Hálát adunk, Úr Jézus Krisztus, hogyha már ez megtörtént, hogyha már gyermekeiddé fogadtál bennünket, hogyha már hihetünk Benned. Ha még nem, kérünk add, hogy ez az ünnep legyen erre alkalom számunkra.

És magasztalunk azért, mert feltámadásod olyan hatással volt mindenre a világon, mint semmi más. Köszönjük Neked, hogy nemcsak egy üres sír jelezte, hanem élet forrásává vált számunkra, hisz ahogyan Te feltámadtál, úgy minket is új életre támasztasz fel lelkiekben, és majd egykor visszajövedkor testiekben is. Köszönjük Neked, hogy ma is élsz és uralkodsz.

Kérünk Téged, hogy a mai alkalommal is hadd halljuk meg a Te élő szavadat, beszélj személyesen lelkünkre, szívünkhöz, és könyörgünk, Úr Jézus

HISZEM, HOGY KRISZTUS FELTÁMADT!

Krisztus, hogy mindaz, amit mondasz, hadd lehessen Téged dicsőítő, olyan, amire válaszoljunk, olyan, ami késztesen, ösztönözzön bennünket akaratod cselekvésére, a Te szeretetedre, követésedre, a bűn elhagyására, az azzal való harcra.

Így kérünk, hogy áldd meg most is istentiszteletünket, munkálkodj bennünk, azoknak a testvéreknek a szívében is, akik otthonaikban vannak velünk együtt. És kérünk, hogy mindenképpen tedd gyümölcsözővé a Te szavadat, így közösen, egy szívvel és egy szájjal hadd dicsőítsünk és magasztaljunk Téged.

Kegyelmedben bízva kérünk, hallgass meg szent Fiadért!

Ámen.

Igehirdetés

Húsvét történetében az érzelmek váltakozva jelennek meg. Elég nehéz lenne összeszedni egy igehirdetésben mindazt a sok-sok emberi érzést, ami aznap végbement mindazokban, akik szerepelnek a bibliai beszámolóknak. És a hitük is változó volt. Reggel az asszonyok azzal a hittel indultak el még a sötétben a sírhoz, hogy egy halottat fognak ott látni, búcsúzni mennek, lezárni valamit. Aztán amikor megjelent az angyal, a katonák is hittek, csak éppen azt, hogy nekik végük. Ez is egyfajta hit volt. Megrettentek annyira, hogy elájultak, földre estek, eszméletüket veszítették. Aztán az asszonyok is féltek, ezért kellett elhangoznia az isteni buzdításnak, hogy ti ne féljete. És elhangzik a húsvéti örömhír, evangélium: „*Nincs itt, mert feltámadott*”. És akkor még bizonytalanság volt a szívükben. Tudjuk jól – nem a felolvasott evangéliumból, hanem más helyről –, hogy magdalai Mária először azt hitte, hogy csak a holttest tűnt el, tehát nem történt feltámadás, ezért elrohant, szólt a tanítványoknak, hogy nincs meg a test. És akkor még nem találkozott a Feltámadottal, majd csak később. És aztán megjelenik maga Krisztus is, és az asszonyok igazi üdvözítő hittel bizonyosakká váltak: feltámadt, itt van! És ezzel a hittel, amiben – ahogy Mátétól hallottuk – volt félelem és volt nagy öröm, ezzel a hittel indultak el, engedelmeskedve az isteni parancsnak, hogy menjete el, és mondjátok el a tanítványoknak. Számtalan hit jelenik meg ebben a történetben, és nem mindegyik üdvözít.

Felolvasott alapigénkben Pál apostol az üdvözítő hitről beszél. Már azzal, hogy ezt a jelzöt odatesszük a hit elé, hogy üdvözítő, megkülönböztetjük, mert sokféle hit létezik, amire nem mondható ki ez, hogy üdvözítő, nem viszi el az embert a célig. Nem juttat el bennünket az örök életre. És erről beszél ma az apostol, és erről szeretnék én is beszélni annak kapcsán, hogy ennek az üdvözítő hitnek központja a feltámadás. Krisztus személye a lényeg, de Krisztus váltságműve és tettei közül a feltámadás a legelső. És ezt szeretném kihangsúlyozni, mert Pál apostol nem azt mondja itt, hogy a hit valami homályos dolog, hogy nem lehet tudni, hogy mit hiszünk, mert annyi

mindenről van szó. Pál apostol nem azt képviseli, mint néhányan gondolják, hogy mindegy, mit hiszel, a lényeg csak az, hogy legyen hited valamilyen. Ezt nem keresztyének is szokták mondani, hogy az a lényeg, hogy higgyél. Akár magadban hiszel vagy a rendszerben, vagy a munkatársaidban vagy egy ideológiában, az lényegtelen. Az ember attól lesz elszánt, tette kész, hogyha hisz. Hát nem, ez nem üdvözítő hit. Pál azt mondja, és az ige számtalan helyen megerősíti, hogy Isten sehol sem jogosít fel minket arra, hogy higgyünk abban, amiben csak akarunk. Ezt sehol nem mondja a Biblia. A hitünk tárgya Istentől kapott dolog, hogy mit hiszünk. Pál apostol ebben a 9. versben fogalmazza meg tömören a minket megmentő hit lényegét, amikor azt írja: ha *„szívedben hiszed, hogy az Isten feltámasztotta Őt a halálból”*, akkor megszabadulsz, akkor üdvözülsz. Akkor kikerülsz a bűn börtönéből, és Isten átvisz az Ő országába. Ehhez hinned kell. Mit kell hinned? Azt kell hinned a szíved legmélyén, hogy Isten feltámasztotta Krisztust a halálból.

Jézus Krisztus feltámadása olyan alapvető és központi fontosságú hitünk szempontjából, mint a szilárd alap egy ház számára. Olyan, mint a fa gyökere: nélkülözhetetlen. Abból nő ki a törzs, és abból ágazik el számtalan dolog, és lesz rengeteg gyümölcs. Ilyen a feltámadás. Ha nincs, akkor mindennek vége. Pont ezért a Szentírásban újból és újból azzal találkozunk, hogy az apostolok ezt hirdették, ez volt mondanivalójuk egyik fő üzenete. Péter apostol első prédikációja az ApCsel 2-ben, amelyet pünkösdkor mondott el, egy feltámadásról szóló igehirdetés, Krisztusról szóló bizonyágtétel, hogy Isten feltámasztotta Őt a halálból. És Péter nem „talált” más témát, az igehirdetéseiben később is erről szólt. Az ApCsel 4-ben és 10-ben is találunk 1-1 igehirdetést, azok is Krisztus feltámadásáig jutnak el fő üzenetként. Vagy vegyük Pál apostolt, aki minden levelében beszél a feltámadásról. Az elmúlt napokban sok üzenetét hallhattuk. Vagy Péter apostol első levele megírásakor rögtön az elején nem másért, mint Krisztus feltámadásáért dicsőíti Istent, amelyből annyi áldás származik. Ezt az igei köszöntőt hallhattuk, de még egyszer hadd olvassam fel: *„Áldott az Isten és a mi Urunk Jézus Krisztusnak Atyja, aki az Ő nagy irgalmassága szerint újonnan szült minket élő reménységre Jézus Krisztusnak a halálból való feltámadása által”* (1Pét 1,3). Minden a feltámadással kezdődött! Mivel Isten feltámasztotta Krisztust, ezért élő reménységre szült minket újjá. Ha nincs feltámadás, nincs újjászületés, ha nincs feltámadás, nincs élő reménység. Még a Biblia utolsó könyvében, a Jelenések könyvének elején maga Krisztus is hogyan mutatkozik be Jánosnak, akinek látomásban megjelenik? Mint feltámadott Úr: *„Ne félj; én vagyok az Első és az Utolsó, És az Élő; pedig halott valék, és íme élek örökkön örökké, Ámen, és nálam vannak a pokolnak és a halálnak kulcsai”* (Jel 1,17-18).

Krisztus feltámadásának eseménye hitünk központi üzenete. Pont ezért, amikor valaki felteszi nekünk azt az egyszerű kérdést, hogy te mit hiszel, akkor Krisztus feltámadásáról nem hallgathatunk. Mert amint azt mondtam,

HISZEM, HOGY KRISZTUS FELTÁMADT!

hogy hiszek az én megváltó Uramban, Jézus Krisztusban, akkor reménység szerint ezt úgy értem, hogy nem egy régen élt történelmi szereplőben, nemcsak a tanításaiban, hanem egy jelenleg is élő, minket halló, látó, értünk cselekvő, uralkodó, mindenható személyben, aki most is él. Amikor megvalljuk a hitünket egy beszélgetésben, és az imádságra terelődik a szó, hát nem azt hisszük, hogy az élő Krisztushoz beszélünk? Ő az, aki közbenjár értünk, és az imádságainkat is kedvessé teszi az Úr előtt Lelke által.

Kérdezhetnénk természetesen azt, hogy miért teszi ezt Pál, miért emeli ki a feltámadást Krisztus annyi tette közül. Hiszen annyi mindent kell hinnünk, nem? Hinnünk kell, hogy Isten létezik. Hinnünk kell, hogy Isten szól a Biblián keresztül az emberhez, személyesen hozzám, nekem üzen. Hinnem kell, hogy Isten elküldte a Fiát ebbe a világba. Hinnem kell, hogy bűntelen életet élt. Hinnem kell, hogy meghalt a kereszten az én bűneimért, mert a bűnnek a fizetsége a halál, nem a tökéletes engedelmessége, amivel Ő élt. És hinnem kell mindent, ami egészen a feltámadásig történt. Miért emeli ki Pál apostol a feltámadást? Azért, mert e nélkül nincsen üdvösség. Annyi minden következik belőle, hogy az felsorolhatatlan. Röviden 1-2 dolgot hadd említsek csak meg. Már az elmúlt napokban sok üzenetet hallottunk, azokra nem akarok nagyon kitérni, mert csak ismételném azokat.

Először is a halálból való feltámadás bizonyította be, hogy Krisztus az volt, akinek mondta magát, hogy Krisztus nem egy csaló volt, nem egy félrevezető ámító. És Isten a feltámadással igazolta az Ő személyét és mindent, amit állított és amit tett. És a feltámadásban ez világossá vált. Ha Krisztus bűnös csaló lett volna, a halálban maradt volna. De mivel az volt, akinek állította magát, a feltámadás igazolta Őt. Jézus Krisztus szolgálatának igazolása és bizonyítéka a feltámadás. Ezt Pál apostol állítja a Róm 1,4-ben, amikor azt mondja: *„megbizonyított hatalmasan Isten Fiának”* – tehát Isten Fiának bizonyult – *„a szentség Lelke szerint, a halálból való feltámadás által”*. A feltámadás által Isten az Ő Fiának bizonyította be Jézust. A feltámadás az a végső mód, ahogyan Isten teljesen és véglegesen kijelentette, hogy Jézus az Ő Fia. Amikor feltámasztotta, mintegy azt mondta: Ő az én szeretett Fiam, akiben gyönyörködöm. Ha Krisztus nem az lenne, akinek mondta magát, akkor nem lenne üdvösségünk. A feltámadás viszont igazolja, hogy Ő Isten Fia, a mi egyedüli megmentőnk, Megváltónk.

Azután másodszor: a Zsid 1 azt mondja, hogy Krisztus feltámadása bizonyította, hogy az a munka, amit Ő elvégzett, amivel az Atya Őt megbízta, annak vége, mindent megtett, ami kell a mi üdvösségünkhöz. Az Ő vére megtisztít bennünket a bűneinktől, legyőzi fogvatartónkat, és megszabadít annak kezéből. A feltámadásban a legnagyobb erővel küzd meg Krisztus, és győz. A feltámadás bizonyítéka annak, hogy Krisztus győzelmet aratott a pokol felett, győzelmet aratott a bűn felett, győzelmet aratott a Sátán felett. Feltámadt, és eltűnt a sírból. Az ellenség csak nézhette ezt, nem tehetett ellene

semmit, még csak meg se nehezíthette Krisztus dolgát. Krisztus a feltámadásban mutatta meg az erejét és az ellenségei feletti végső győzelmét.

És tudjuk jól, hogy a megmenekülésünkhöz szükséges volt, hogy bűneinkből megtisztítson minket, igaz emberekké tegyen. Az igaz annak ellentéte, hogy bűnös. Mikor a bíróság kimondja valakiről, hogy bebizonyosodott az, amivel vádolják, tehát bűnös, vétkes, annak az ellentétét mi úgy mondjuk, hogy ártatlan. Na már most életünk minden tetteire nézve Krisztusról azt mondja ki Isten, hogy ártatlan, tehát Ő mindent jól és büntetlenül tett. De mi? Mi bűnösök vagyunk. Hogyan leszünk igazakká? Krisztus engedelmes-ségét ajándékozza nekünk Isten, tulajdonítja nekünk. A Róm 4,24 szerint Isten megigazítja az Övéit, azokat, akik hisznek. De mit hisznek? Hogy Ő feltámasztotta Jézust a halálból. Más szóval Pál azt mondja, hinnünk kell a feltámadást, mert a feltámadás bizonyította be, hogy Krisztus elvégezte a mi megváltásunkat a kereszten. Mindent megtett, ami ehhez kell. És a feltámadással az Atya egy pecsétet tett rá, hogy úgy van. Minden, amit tett, az elég. Krisztus a kereszten azt mondta, hogy „*Elvégeztetett*”, a feltámadáskor az Atya azt mondja, hogy ámen, úgy van, igazolja a Fiát. Tehát azt mondja Isten, hogy az üdvözítő hit nemcsak azt hiszi, hogy a feltámadás, mint egy egyszeri történelmi esemény megtörtént. Hadd fogalmazzak egyszerűen: az üdvözítő hit nem a feltámadás eseményét fogadja csupán el, mert ez önma-gában véve nem elég, hanem hiszi, hogy a feltámadásból mi minden követ-kezik, mennyi áldás származik ránk nézve. Pál apostol ezért zsúfolja bele, tö-möríti össze ebbe az eseménybe a hitünk lényegét, és mondja azt, hogy aki hiszi, hogy az Urat feltámasztotta az Atya, az üdvözü, mert a feltámadásban ott van minden szükséges dolog.

Ha Pál egy másik eseményt emelt volna ki Krisztus életéből, az nem lett volna annyira jelentős, mint a feltámadás. Ezért mondja azt alapigénkben, hogy hinnünk kell ezt. Más szóval, nem mondhatod, hogy hiszem, hogy Jé-zus feltámadt a halálból, ez számomra azonban nem igazán fontos. Ha va-laki ezt érzi vagy így gondolja, ebben az esetben még nem hiszi igazán a fel-támadást, és nem érti annak jelentőségét. Pál összefoglalja a feltámadásban a lényegét, és ha valaki erre a lényegre azt mondja, hogy mellékes, ha úgy gondol rá, hogy nem annyira fontos ezt megemlíteni, akkor nem érti még, hogy Isten hogyan mentette meg őt Krisztus által.

Arról az emberről, aki csak vallja ezt a történelmi eseményt, de nem lé-nyeges számára, Pál azt mondja, hogy annak nincs üdvözítő hite. Mint azok-ról az emberekről mondja az ige, akikről az evangéliumokban olvastunk: Jézust csodatévő rabbinak vallották. Ez is valami, több mint a semmi, de ez még nem mentette meg őket. Vagy csak egy prófétának vallották. Már azért ez is nagy dolog: Isten emberének gondolják, de még ez se ment meg senkit. Hiába volt ezeknek az embereknek bizonyos hitük, a Biblia szerint ez még nem üdvözítette őket, mert nem úgy ismerték Krisztust, ahogyan kell, aho-

HISZEM, HOGY KRISZTUS FELTÁMADT!

gyan lehet. Ma is vannak emberek, akik szájukkal azt mondják, hogy hiszik: Jézus Isten Fia. Hiszik, hogy meghalt a kereszten, talán még a feltámadás történelmi tényét is elismerik, de nem üdvözítő számukra ez a tudás, mert szívük és lényük legmélyén még nem fogadják el, hogy Krisztus mindent megtett, és hogy Ő a lényeg. Értjük ezt, Testvérek? Mindazt, amit feltámadása jelent, az a lényeg. Mert van olyan hit, ami nem üdvözít, ami nem elég.

Jakab apostol levelében beszél arról a hitről, amely halott hit, amelynek nincsenek cselekedetei. Olyan eszmefuttatás, ami jól és kegyesen hangzik, de nem következik belőle semmilyen cselekedet, semmilyen döntés, semmilyen életváltozás. Ezt halottnak nevezi Jakab apostol. Miért halott? Mert nincs cselekedete. Másik képpel élve: nincs gyümölcse. Miért nincs gyümölcse? Mert nincs benne élet. Az a növény, amiben van élet és egészséges, az gyümölcsöt terem. Miért nincs gyümölcs? Mert vagy nem egészséges, vagy nincs benne élet. Ezért mondja Pál apostol azt alapigénkben, hogy szívünkben, azaz a legteljesebb értelemben kell hinnünk, lényünk legmélyéről, hogy Isten feltámasztotta Őt a halálból. A szívünkre is helyezi a hangsúlyt. Nem azt mondja, hogy az eszeddel higgyél, elég, ha csak érted. De nem is azt mondja, hogy nem kell értened, hanem csak valami érzelmi állapotba kerülj. Nem. Pál apostol a szív képét használja, és a Szentírás a legtöbb alkalommal a szívvel a teljes személyiségünket jellemzi, amiben benne van az értelmünk, benne vannak az érzéseink, az akaratunk, a vágyaink, minden. És azt mondja, hogy szíved legmélyéből kell hinned, hogy feltámasztotta Őt az Úr, Ő most is él. És mit beszél a száj? *„A szív teljességéből szól a száj.”*

Ezért folytatja az apostol így: a *„szívedben hiszel”*, és *„száddal vallást teszel az Úr Jézusról”*. Ezek elválaszthatatlanok. Itt Pál nem arról beszél, hogy mondjal valamit őszinte meggyőződés nélkül. Nem azt mondja, hogy tettesd magad keresztyénnek, hanem azt mondja, hogy az életed, a beszéd a szíved teljességéből szóljon. És ehhez előbb szívedben kell hinned, hogy feltámasztotta Őt az Úr. De mit jelent szájjal vallani? És milyen félrevezető, becsapó hit van, ami félrevezethet bennünket? A Jak 2,19 beszél egy halott hitről, ami sokakat félrevezet. Azt mondja: *„Te hiszed, hogy az Isten egy. Jól teszed. Az ördögök is hiszik, és rettegnek.”* Miről van itt szó? Az ördögi hitről. Ezt Jakab nevezi így: *„Az ördögök is hiszik.”* A hit szót nem én találtam ki, Testvérek, az ige mondja. Ő nevezi hitnek. Mi ez? Milyen hitük van az ördögöknek? Az emberek azt mondják: „Csak higgy, és bent vagy a mennyben.” Az ige azt mondja az ördögökről, hogy hisznek, még sincsenek bent a mennyben. A Jak 2-ben említett embereknek is hasonló halott hitük volt.

Mit kell tudnunk erről a hitről? Először is: a halott hitnek lehet helyes a teológiája, azaz jó dolgokat tud. Elismeri, ami a Bibliában benne van. Most egy kicsit gondolkozzunk el, Testvérek: szerintünk az ördögök ne tudnák, kicsoda Isten? Vagy tagadnák a létezését? Dehogynem tudják. Az ördögök egyistenhívők, itt mondja Jakab: *„Te hiszed, hogy az Isten egy. Jól teszed.”*

Az ördögök is hiszik...” Tudják, hogy egy Isten van három személyben. Jobban ismerik Isten természetét, mint mi. Értelmesebbek nálunk. Már a világ, e föld teremtmése előtt léteztek, amikor az Úr megteremtette őket. Többet láttak Isten munkáiból, mint a világ összes embere együttvéve. Ismerik Isten természetét. Tanításuk nagyon is konzervatívnak mondható. Ismerik Krisztus munkájának megváltó erejét. Látták Krisztus munkáját. Látták, tudják, mire képes. Ott voltak, amikor a földön járt, többször találkoztak Vele. Isten szentjének nevezték Őt. Tudták, ki Ő. És tudják, mit tesz a történelemben az Úr. Értik a Szentírást, mármint tudják. A Sátán, a kísértő idézi, mikor megkísérti Krisztust, fejből, többször. Tudják, kik az angyalok, és tudják, milyen a menny. Voltak ott. És tudják, milyen a pokol. Ott is voltak. Sokféle vallási tapasztalaton mentek keresztül, ezért meglehetősen jól értik a teológiát. Természetfeletti ismeretük van a láthatatlan, örökkévaló világról. Rengeteg tudásuk van. És a tudásuk gyakran megegyezik a Bibliáéval.

Másodszor: az ördögök valóban tudják mindezt, tehát az ismeretanyaguk igaz. Az igazságot ők ismerik. Bár maguk a hazugság atyjának gyermekei, de ez nem zárja ki azt, hogy az igazságról tudjanak. Ők ismerik az igazságot, és nagyon jól tudják. Csak éppen mi a baj? Az a probléma, hogy gyűlölik az igazságot, és gyűlölik Istent és gyűlölik az embert. Tudnak az ítélet napjáról is, rettegnek attól. Rettegnek az igaz Bírótól, Krisztustól. Félelemben élnek az ítélet miatt. Gondoljunk csak a gadarai megszállott történetére, ahol egy légiónyi ördöggel találkozunk. Mit kérnek Krisztustól? *„És kérték Őt, hogy ne parancsolja nekik, hogy a mélységbe menjenek”* (Luk 8,31). Félnek, rettegnek az ítélettől. Itt vannak ezek az ördögök, akiknek meg van a kellő tudásuk. Szabad mondani, még ortodoxok is a teológiában. Félnek az ítélettől. Bűnismeretük van, ezért rettegnek az ítélettől, mert tudják jól, hogy nem állnak meg az isteni bíróság előtt, a Bíró előtt, Krisztus előtt. Rettegnek a bűneik miatt. Tudják, hogy igazságosan lesznek elítélve, és ezt nem fogadják el. Szeretnének elmenekülni az ítélet elől. Meg akarnak szabadulni a bűntudattól. Meg akarnak szabadulni a félelemtől. Miközben így élnek, a világosság angyalának tettetik magukat.

Mit akarok ezzel mondani, Testvérek? Jakab apostol arra mutat rá, hogy sok vallásos ember hite ilyen. Olyan, hogy van ismeretük, mégsem üdvözülnek. Sokan vannak, akik hiszik az igazság létezését, és mégsem üdvözülnek. Vannak, akik félnek Isten ítéletétől, rettegnek, de ahelyett, hogy Istenhez fordulnának szabadulásért, inkább átkozzák Őt (mint a Róm 9,20-21-ben is találjuk ezt). Sokan ismerik bűneiket, érzik azok súlyát, mégsem üdvözülnek. Mások örök életre vágnak, mint a gazdag ifjú, aki odament Krisztushoz és megkérdezte: Mit tegyek, hogy örök életem legyen? – mégsem úgy fejeződik be a történet, hogy üdvözült. Megszámlálhatatlanul sok vallásos ember van, akiknek igazsága a farizeusok és írástudók igazságához hasonló, és mégsem mennek be az Isten országába.

HISZEM, HOGY KRISZTUS FELTÁMADT!

A lényeg az, Testvér, hogy tudhatod, amit tudni kell, rettegheted Isten ítéletét, láthatod bűneidet, vágyhatsz az örök életre, de a Szentírás szerint ezek még nem üdvözítenek. Ezek az emberi megtapasztalások nem üdvözítenek.

És akkor lehet, hogy most azt kérdezzük magunkban: akkor mi hiányzik? Mi kellhet még ezen felül? Ha ez halott hit, akkor mi több kellhet még? Ha ezek nem az üdvözítő hit ismertetőjegyei, akkor mik azok? Természetesen ezek is kellenek az igaz hithez, senki nem tagadja ezt, de mi kell még? Térjünk vissza az alapigénkhez. A Róm 10,9-ben mit mond Pál? „*A te száddal vallást teszel az Úr Jézusról.*” Mit jelent a vallástétel? Az eredeti görög szó a homologueó igéből származik, és ez két másik szóból. A homo azt jelenti: ugyanaz, a logeó pedig, hogy mondani. Tehát lefordítva nyersen azt jelenti a megvallani, hogy ugyanazt mondod. A vallástétel annyi, mint ugyanazt mondani. Ha a szád ugyanazt mondja, amit szívvel hiszel, akkor üdvözülsz.

De mit kell a száddal kimondanod? Mi az, amit ugyanúgy kell mondanunk? Mi az, amit a 9. vers szerint vallunk? Azt, hogy Jézus az Úr. „*Vallást teszel az Úr Jézusról.*” Nem csak Jézusról. Az Úr Jézusról! Ezt teszik az ördögök? Nem. Sőt, amikor Jézus Gadarába ment, az egyikük mit mond? Mi közünk Hozzád, Istennek Szentje? Nem ismerik el Jézust Úrként, és nem tudják szeretni Őt. És ez a lényeg. Nem csak hitről, tudásról van itt szó. Hinni és Jézust Úrként vallani — ez a kérdés. Az igazi üdvözítő hit elismeri Jézust Úrnak. Nemcsak abban az értelemben, hogy Ő Isten, hanem abban az értelemben, hogy személyesen Ő az én szuverén Uram, aki megmondhatja nekem, hogy mit tegyek. És ezt nem elméletben, hanem gyakorlatban. És ez a kérdés. A gazdag ifjú mit mondott? Köszönöm, Jézus, nem kérek Belőled. Jézus ugyanis azt mondta neki: szeretnék tőled valamit kérni. „*Add el minden vagyonodat, és add a szegényeknek, és ... kövess engem.*” A Biblia szerint ez a fiú nagyon gazdag volt, ezért elment. Minden „helyes” dolgot tett, hitt, térdre borulva imádkozott. Az örök életet kereste, érezte, hogy hiányzik valami az életéből, ezért kereste az oda vezető utat. Ezért Jézus próbára teszi: „*kövess engem*”. És adott neki egy nagyon egyszerű parancsot: „*Add el minden vagyonodat, és add a szegényeknek.*” Miért? Azért, hogy ezáltal üdvözüljön? Nem. A jótekönykodók attól még nem üdvözülnek, hogy jótekönykodnak. Nem erről van szó, hanem arról, hogy kiderüljön, ki az úr az életében. És ez volt az első lépés, amit Jézus mondott: „*és jöjj, kövess engem*”. És amikor nem volt hajlandó követni Őt, nem volt hajlandó elismerni Krisztus uralmát sem. Ez volt akkor ott a kérdés, és ez ma is.

Néhány tanítvány feltűnik a Luk 9-ben. Követni akarják az Urat, és az Úr azt mondja nekik: gyertek most. Mit válaszoltak? „Ó, hát előbb el kell metnem az apámat, ezt meg azt még el kell intéznem.” Ez ismét az a helyzet, amikor az volt a kérdés, ki mondja meg most, hogy mi legyen. Ezek az

emberek meg akarták tartani az életük feletti kontrollt. Azt akarták, hogy az életük továbbra is az Ő kezükben maradjon. Ez a lényeg, Testvérek. Tehát ha azt valljuk a szánkkal, hogy Jézus az Úr, ha ugyanazt mondjuk, akkor kivel mondjuk ki ugyanazt? Tudjuk jól, hogy Istennel, mert ki az, aki állítja, hogy Jézus Úr? Maga Isten. Ő tette Úrrá. Az Atya újból és újból megerősíti ezt az ígében, hogy Krisztus az Úr az életünk felett. Róm 14,9: *„Mert azért halt meg és támadott fel és elevenedett meg Krisztus, hogy mind holtakon, mind élőkön uralkodjék.”* Azért tette, hogy Ura legyen az életednek meg az enyémnek. A feltámadása megerősítette azt, hogy Ő az Úr. Az 1Kor 12,3 szerint *„senki sem mondhatja Úrnak Jézust, hanem csak a Szent Lélek által.”* Vagyis ha a szívedben a Szentlélek munkálkodik, ha igazán hiszel, annak eredménye az, hogy Krisztust Úrnak vallod. De nem csak vallod. Ez a vallás nem egyszerű beszédet jelent, aminek nincs súlya meg következménye, hanem odaszánt életet. Az Ef 1 vége arról beszél, hogy Isten mindent Krisztus lábai alá vetett, Ő lett mindenek Ura. A Mát 28-ban arról olvasunk, hogy Neki *„adatott minden hatalom”*. Az egész Szentírás Krisztus uralmát hirdeti. Tamas apostol, amikor a feltámadás után először látta az Urat, hogy hívja Őt? *„Én Uram és én Istenem!”* Megdöbbenésként ismeri fel: *„Én Uram és én Istenem!”*

A lényeg tehát az, hogy az az ember, aki valóban hiszi a szíve mélyéből, hogy kicsoda Krisztus és mit tett értünk, azaz hiszi az Ő feltámadását, és készségesen aláveti magát az Ő tekintélyének, azt az Úr megmentette. Ez az üdvözítő hit ismerve. Hiszem Krisztus feltámadását, hiszem az Ő Úr voltát, és aszerint is élek. Testvérek, az ige erre bátorít bennünket, hogy ismerjük el, hogy Krisztust tette a mi Urunkká és Királyunkká Isten a feltámadással. A mennybemenetel ünnepén szoktuk ezt főként hangsúlyozni, de már ott, a halál feletti győzelemmel is világossá vált, ahogy Tamásnak is, hogy Ő az Úr. Még a halál felett is.

Ezért bátorít újból és újból ennek elismerésére az ige. A Róm 10,13 azt mondja: *„Mert minden, aki segítségül hívja az Úr nevét, megtartatik.”* Az Urat kell segítségül hívni. Az Atya is felmagasztalta és Úrrá tette Őt a Fil 2,9-11 szerint: *„Annak okáért az Isten is felmagasztalta Őt, és ajándékozott Neki oly nevet, amely minden név fölött való; Hogy a Jézus nevére minden térd meghajoljon, mennyieiké, földieké és föld alatt valóké. És minden nyelv vallja, hogy Jézus Krisztus Úr az Atya Isten dicsőségére”*. De itt nem kényszervallásról van szó, hanem annak a boldog lehetőségéről, evangéliumáról, hogy lelkileg feltámadva, új szívet kapva szívünkéből hihetjük, hogy Ő a mi feltámadott Urunk. És önként, hálával dicsőíthetjük Őt így.

Krisztus uralma alá vetjük-e magunkat újból és újból? Akármi történjék is. Csak a világi erőket, az életünket befolyásoló tényezőket látjuk? Azt hisszük, azoknak van igazi súlyuk? Azt hisszük, hogy azok határozzák meg a jövőt? Az ige arról tesz bizonyosságot, hogy minden hatalom egy személy kezé-

HISZEM, HOGY KRISZTUS FELTÁMADT!

ben összpontosul, és az nem más, mint Krisztus. Őhózzá hív bennünket az ige. Mert a feltámadás nem csupán egy igazság, amit elfogadhatunk, amivel egyet érthetünk, hanem egy valóság, amely átformálhatja az életünket. Ha Krisztus él, mi is élhetünk. Ha Krisztus él, akkor mai nap is hív minket arra, hogy kövessük Őt teljes szívünkkel. Nemcsak megértést kíván tőlünk, nemcsak egyetértést, hanem őszinte bizalmat és engedelmességet. Ne halogassuk a választ, Testvérek, ne tartsunk meg magunknak semmit az életünkből, hanem éljünk az Ő uralma alatt teljes mértékben. Egyedül Őbenne van az élet – ahogy azt húsvét megmutatta –, egyedül Nála van a szabadulás, az örök reménység azok számára, akik hisznek Benne, és megvallják szájukkal és életükkel, hogy Ő az Úr. Őhózzá jöjjünk!

Imádkozzunk!

Dicsőítünk és magasztalunk Téged, feltámadott, élő Urunk, Úr Jézus Krisztus, mert méltó vagy erre, mert Téged tett mindannyiunk fölött Úrrá és Királynak a mennyi Atyánk. Köszönjük Neked, hogy mind a mai napig élsz és uralkodsz, irányítod a világ minden eseményét, a mi életünk minden apró-cseprő dolgától kezdve népek sorsát meghatározókon át mindent. Köszönjük Neked, Úr Jézus Krisztus, hogy nekünk bizalmunk lehet Benned, reménységünk lehetsz Te magad. Köszönjük, hogy olyan hitet akarsz ajándékozni nekünk, amely nem áll meg a tudásnál, nem elégszik meg az ismerettel, hanem egészen szívből jövően, mélyen, teljes lelkünkből, teljes elménkből, teljes erőnkből akar Téged szeretni.

Látod, hogy egyen-egyenként hogyan állunk ezen a téren, Te ismered jól hitünket, küzdelmeinket, ismered örömünket, ismered azt, hogyan adunk Neked hálát, és hogyan szolgálunk Neked, de ismered engedetlenségünket és bukásainkat is. Köszönjük, Úr Jézus Krisztus, hogy Te magad vagy az, aki munkálsz bennünk *„mind az akarást, mind a véghez vitelt”*, hogy a Te útjaidon járjunk, a Te parancsaid szerint igyekezzünk élni, Benned bízni, Téged szeretni. Óvj meg bennünket csalárd szívünktől, hiszen *„kicsoda ismerhetné azt?”* Képes becsapni bennünket afelől is, hogy megfelelő módon követünk Téged, holott lehet, hogy eltévelyedtünk. Kérünk Téged, hogy újból és újból add Lelked világosságát, igéd legyen mindig mécses a mi lábunk előtt a mi útjainkon, döntéseinkben, és igéd legyen mindig tükör számunkra, amelyben meg tudjuk vizsgálni magunkat, de add, Urunk, hogy elsősorban ne csak önmagunkra figyeljünk, hanem Rád, mint feltámadott, élő Úrra. És hadd legyen Te mindig mindenben egyetlen reménységünk és bizalmunk. Ilyen hitben erősíts meg, és adj nekünk növekedést. Kérünk, hogy növekedhessünk a kegyelemben és a Te megismerésedben.

És kérünk, hogy a hitünkből hadd fakadjon minden jó cselekedet, ami-re fel is akarsz készíteni minket. Add, hogy ez ne opció legyen, hanem ahogyan az életből gyümölcs fakad, úgy fakadjon az élő hitből is mindez a mi

életünkben. Gyakoroltass bennünket a Te útjaidon, ha elbukunk, emelj fel, ha eltévedünk, vigyél minket vissza, és mutasd meg a helyes utat, hogy a Te utadon járunk, erősíts meg.

Kérünk, hogy gyülekezeti közösségünk is hadd lehessen ebben segítségünk, támaszunk, hiszen azért adtad a test tagjait egymásnak, hogy együtt éljenek, és egymást szolgáljuk, építsük.

Könyörgünk szeretteinkért, a családi találkozásokért a mai napon is. Kérünk, hogy azok a gyermekeink, unokáink, dédunokáink, akik még nem a Tied, hadd ismerhessenek meg Téged, és hadd kaphassanak új szívet, Benned élő hitet. És kérünk, hogy mi magunk is hadd mehessünk, mint az asszonyok, és vigyük hírül: feltámadtál, élsz és uralkodsz.

Így kérünk betegeinkért, akik nem tudnak itt lenni velünk, és minden nap hordozzák a test fájdalmait, Te erősítsd meg őket lélekben és hitben, hisz a teher könnyebb, hogyha erőt adsz hozzá, és Te magad hordozol igazából bennünket.

Eléd hozzuk gyászolóinkat. Te, aki a feltámadás vagy, legyél az ő igazi reménységük és vigaszuk.

És kérünk Téged, hogy könyörülj népünkön, adj Hozzád térést, ébredést. Könyörülj a nemzeteken, a háborúnak Te szabj gátat, hisz Te magad vagy a békesség Fejedelme és Ura, aki igazságosan ítélsz bíróként is, de a békességet is el tudod hozni, könyörgünk ezért.

De kérünk, hogy egyben ne adj nekünk békességet: a bűneinkkel való harcban, Urunk, add, hogy ne lankadjunk meg, ne fáradjunk meg, hanem szüntelen öldököljük az óembert a Te igéddel, szavaddal. És segíts, kérünk, hogy minden nap hadd lehessen ez kitűzött célunk is, hogy akármit cselekszünk – szeretteinkkel legyünk otthon, munkahelyen dolgozzunk, gyülekezetben szolgáljunk, barátainkkal vagy bárhol is legyünk – kérünk, hogy mint a Te gyermekeid, Téged hadd dicsőíthessünk és szolgálhassunk. Ebben adj nekünk előbbre jutást a megszentelődés útján, és kérünk, hogy így is szerezz neved számára dicsőséget.

Kegyelmedben bízva kérünk, hallgass meg Krisztusért!

Ámen.

519 szöveg: Lengyel J., Debrecen, 1806
dallam: L. Bourgeois, Genf, 1551 (35. zsoltár)

1. Jé - zus, ki a sír - ban va - lál,
Ál - ta - lad meg - halt a ha - lál,
Az é - let pe - dig fel - tá - ma - dott,
Mert szent tes - ted meg nem rot - ha - dott.
Él a Jé - zus, a mi fe - jünk,
Ke - resz - tyé - nek, é - ne - kel - jünk,
Ül - vén hús - vét ün - ne - pe - ket,
Új győ - ze - del - mi é - ne - ket.